

знае. Той събралъ всички, свещеници и първенци българи (търговци, еснафи, работници), та имъ казалъ, какво отъ сега учението нѣмало да става на български, а на гръцки езикъ, защото на този езикъ приказвали и писали всички търговци, еснафи, банкери, лѣкари, учени и т. н. Така заповѣдалъ отъ Цариградъ *патриката*, а безъ негова благословия нищо не става.

Вие сте християни и ще слушате думитѣ на гръцкия патрика. Българскитѣ първенци били неукни хора и се съгласили. Тѣ пратили синоветѣ си въ гръцкитѣ училища и Дамянти започналъ да ги учи да пишатъ и четатъ по гръцки.

Когато станалъ на 7—8 години, и нашъ Йорданъ билъ даденъ на учение въ гръцкото училище, гдето училъ до 1814 год. Презъ тази година се появила пакъ чума, та дѣдо му и баба му Драгана умрѣли и той останалъ пакъ безъ нийде никого.

Ала презъ пролѣтѣта сжщата година нѣколко богати сливенци тръгнали за Божи гробъ, та зели съ себе си и Йордана да имъ прислугва на конетѣ по пжтя. Така 15 годишенъ вече Йорданъ пристигналъ съ своитѣ съграждани въ Иерусалимъ и на Великдень въ църквата били благословени като поклонници (хаджи). Тука нѣщо станало между Йордана и другитѣ, та той се отдѣлилъ отъ тѣхъ и заминалъ за Сирия, гдето се бавилъ цѣлата 1815 г. и научилъ добре арабския езикъ. На следната година Йорданъ се завърналъ и когато пжтувалъ въ Мала-Азия, запозналъ се съ единъ богатъ българинъ, търговецъ отъ Казанлъкъ, на име Петъръ. Търговецътъ аресалъ Йордана зарадъ ума и работата му, та го зель съ себе си и го завель въ малоазийския